

Kapitola 25

Simona ještě jednou zkontrolovala, že jsou dveře od její chatky zamčené, a vydala se po cestičce vysypané šterkem zpátky k restauraci. Křupání drobných kamínků pod nohama přerušil jakýsi zvuk, ozývající se z lesa za chatkou. Simona se na chvíli zarazila a poslouchala, ale neslyšela už nic podezřelého. Po chvíli zahlédla světlo, které se rozsvítilo v okně chatky, kde byl ubytovaný Kamil se Sárrou. Ale stejně měla pocit, jako by mezi stromy, které tonuly v neproniknutelné tmě, praskla větvička. Snažila se přesvědčit, že se jí jen něco zdálo.

Nehodlala si ale hrát na hrdinku, v lese žije spousta zvířat a ona nechtěla zjišťovat jakých. Do lesa ze zásady nechodila, Filip dávno pochopil, že její představa přírody je maximálně procházka v parku s kafem v ruce, a ne protestoval, v tom se shodli.

Probleskla jí hlavou vzpomínka, jak ještě před svatbou, když se snažila udělat dojem na jeho rodiče, vyrazili na víkend na jejich chatu a tchyni nenapadlo nic lepšího než vyrazit na houby, aby si „měšťáci mohli trochu roztáhnout hrudní košíčky na čerstvém vzduchu“. I když se repelentem namazala před odchodem dvakrát, držela se na vyšlapaných cestách, protože nehodlala chytit klíště nebo, nedejbože, šlápnout na hada nebo jinou havěť. Ve chvíli, kdy tchán začal vyprávět historku, jak v jeho oblíbeném místěčku, „kde rostou vždycky praváci“, chodí rýt divoká prasata, měla všeho po krk a oznámila Filipovi, že jde čekat do auta.

Tam ji nechali přes hodinu, takže když se všichni vrátili s plnými koši hub a očima navrch hlavy, nadšení, jaká z toho bude smaženice, ona

už byla uražená a s Filipem po zbytek víkendu nepromluvila. Od té doby už je na chatu nikdy nepozvali a všichni byli spokojení.

Přidala do kroku, aby už měla zdejší stezku odvahy za sebou a mohla si v klidu sednout se skleničkou bublinek.

Když se přiblížila k budově restaurace, narazila na telefonující Katku, která vypadala na zhroucení. V tichu slyšela její odpovědi někomu, kdo byl evidentně příčinou její nálady.

„Ale proč mi tohle říkáš? Už jsme si to vysvětlili!“ odpovídala někomu na druhé straně.

Simona ji nechtěla vyděsit a rozhodla se zůstat skrytá ve tmě vedle restaurace, přitiskla se k její zdi, jako by měla strach, že by ji Katka mohla zahlédnout. Nechtěla původně nijak poslouchat, ale bylo jí trapné vstupovat do situace, která byla Katce evidentně nepříjemná.

„Nic se tady neděje, lásko, já prostě nechápu...“ Ani nestihla doříct větu a chvíli poslouchala.

„Vždyť víš, že tě miluju, ale nemůžeš přece dělat takovéhle scény!“

Simoně došlo, že se nachomýtl k žárlivé scéně s Katčiným novým partnerem. Kdyby Filip takhle žárlil, nebylo by to od věci, aspoň občas, pomyslela si.

„Ježíšikriste, vždyť spolu čekáme dítě! Navíc tyhle lidi znám půl života, nemám potřebu si tady nikoho hledat, nebudu ti to pořád dokola opakovat!“

Nebo možná by nemusel žárlit zas tolik...

„Takže co, vyhodíš mě z domu, když se nevrátím? Ne, nedám ti přesnou adresu, laskavě se uklidni, takhle to dál nejde, chováš se jako blázen!“

Slovo „kretén“ už zaznělo jen jako povzdych, Katka evidentně ukončila hovor. Simona ještě chvíli zůstala ve svém úkrytu, bála se pohnout, aby ji neprozradil nějaký zvuk, ale začínala cítit, jak jí dřevění nohy.

Katka evidentně stála ve tmě a čekala, až se uklidní. Až po chvíli, která už Simoně připadala jako věčnost, uslyšela otevírání dveří do restaurace a ona mohla vyrazit za ní. Předsevzala si, že z ní musí vytáhnout víc, začínala mít z otce Katčina dítěte zvláštní pocit, a to ho ani nepotkala.

Když otevřela dveře do restaurace, zábava byla v plném proudu, Kamil už opět objímal Katku kolem ramen a vypadal, jako by ji utěšoval. Druhou rukou pak kolem ramen držel Moniku, která se právě chichotala nějakému jeho vtípku. Simona se nevědomky ušklíbala, nechápala, že Kamilovi na jeho lichotky ještě někdo skočí. I když sama měla trochu máslo na hlavě. Přisedla si vedle Radky, která celou trojici sledovala po očku, zatímco se spolu s Vesnou skláněla nad mobilním telefonem, kde jí Vesna cosi ukazovala.

„Pojď k nám, kotě!“ usmála se na ni Vesna vřele. „Akorát tady řešíme tuhle zpěvačku, viděla jsi tohle? Hahahaha.“

Přistrčila po stole mobil před Simonu, aby viděla dobře na displej, kde se pořád dokola přehrávalo asi minutové video, na kterém zpěvačka propagovala pilulky na krásné a zdravé vlasy. Což by samo o sobě nevadilo.

„To je trochu moc, ne?“ rozřehtala se Simona nahlas. „Kolik té ženské je? Přes padesát určitě, ne?“ nemohla spustit zrak z obrazovky mobilu. Zmiňovaná na něm kroutila boky a vyprávěla, jak jí tanec pomáhá zvedat náladu, a když k tomu ještě slupne každý den jednu tabletku doplňků stravy, je všechno zalité sluncem.

„Ten její žraločí úsměv je teda taky dost děsivej!“ podotkla pobaveně Radka.

„Mě teda děsila vždycky, i když byla mladší,“ odfrkla si Simona. „Moc jsem nepochopila, co na ní chlapi mají, jako hezká je, ale ty její velký zuby mě odjakživa trochu naháněly hrůzu.“

„No hlavně v jejím věku si hrát na diblíka a tancovat u propagace čehokoliv už je snad zločin! Asi ji začnu sledovat, tohle mě bude zvedat náladu každé den!“ otfela si Radka usazené oči od smíchu.

„Moment, zeptejme se povolanych. Pánové?“ Simona se podívala na Pavla, který právě přinášel další lahev prosecca, takže si k nim přisunul židli. Kamil ji moc nevnímal a cosi si šeptal se svými dvěma společníci. Simona bouchla pěstí do stolu, aby upoutala jeho pozornost. „Haló, milovníku, jsi tu?“